

[Gudme.]

også tale om. Men som sagt ikke nogen endelig tillkendegivelse i dag. Det, jeg sagde, var: lad os få et samråd i retsudvalget — statsministeren sagde, at han eventuelt ville deltage — og lad os så dér finde ud af formen, eventuelt en form, der nærmer sig den, hr. Thestrup har tænkt sig.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Blot i al fredelighed, inden det eristiske element i debatten slutter den af, vil jeg sige til ministeren, at min opfattelse fortsat er den, at man ikke nødvendigvis behøver de vises sten for at tage stilling til det, jeg kalder „en kumulativ ulovligheds resultat af lovlige handlinger.“ Det er jo karakteristisk for de love, vi her snakker om, at vi sætter en eller anden grænse, det er et tal eller en tinglysningsklausul eller en eller anden bestemt grænse, så man vil sige: dér går grænsen for, hvad man må, og jeg er ikke i tvivl om, at hvis man i en bestemt sag benytter talrige lovbestemmelser, alle sammen ud til deres grænse, så er det højst sandsynligt, at man vil nå et resultat, som må kunne være faldende inden for rammerne af en straffelov som ulovligt, selv om vi kan analysere det igennem og sige, at hver enkelt af de handlinger ligger inden for loven, og det er dertil, der efter min opfattelse kræves en eller anden generel paragraf. Jeg synes ikke, det er så forfærdelig mystisk, det er ikke de vises sten, det er derimod en viis paragraf.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Fru Nathalie Lind mener stadig væk, at jeg har været nølende med hensyn til gennemførelsen af en generel straffebestemmelse i loven, og så kommer fru Nathalie Lind med et citat fra min redegørelse forleden. Af citatet fremgår det tydeligt, som jeg allerede tidligere har sagt, at mine betæneligheder eller rigsadvokatens betæneligheder, som jeg støtter, og som jeg finder ganske stærke — er det ikke sådan, det hedder? — går kun på Grells formulering, fordi den efter vor opfattelse er for ubestemt.

Må jeg så lige sige, at det med det særlige udvalg og hr. Gudmes ønske om at overveje hr. Thestrups forslag er vi da parat til at drøfte, det har jeg allerede i mit første ind-

læg givet udtryk for. Jeg mente blot, at retsudvalget var et naturligt forum, men det er, som det rigtigt er sagt, ikke her, vi skal træffe beslutningerne.

Vi vil gerne — det er et svar til hr. Morten Lange — overveje, om det skulle være muligt at finde frem til en lovgivning, der rammer et ulovligt resultat af lovlige handlinger. Jeg skal mobilisere alle de hjerner, som fru Nathalie Lind før omtalte, og prøve, om de kan klare opgaven, og jeg håber, at hr. Morten Langes optimisme vil vise sig at være berettiget.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen: Jeg har ingen særlig lyst til på dette tidspunkt at indlede en lang debat med justitsministeren. Jeg vil fastholde kritikken af, at der ikke skete noget på et tidligere tidspunkt, og sige til justitsministeren, at jeg handlede ikke på baggrund af nogen særlig viden, jeg handlede på baggrund af kendskabet, det offentlige kendskab til, at der i november-december 1971 var fremsendt en rapport af statsadvokat Grell til justitsministeren.

Justitsministeren siger, at jeg burde have været tilfreds med resumeet, og det havde jeg muligvis været, hvis ikke det var sådan, at allerede før jeg selv fik læst det, og endda, tror jeg, før udvalgsmedlemmerne fik det i hænde, havde rapportens forfatter taget afstand fra resumeet. Og når rapportens forfatter siger, at det resumé, som jeg burde være tilfreds med, ikke giver et dækkende billede, ja, så er jeg faktisk ikke tilfreds, så tror jeg jo, at der gemmer sig noget mere og noget vigtigt.

Ministeren hæfter sig ved en enkelt bemærkning i mit indlæg i Politiken den 21. april 1973. „Skylder justitsministeren bagmændene særligt hensyn?“ skrev jeg og fortsatte: „med hvilken ret kan man forlange, at samfundsmagten tilbageholder sin viden om bagmandstransaktioner?“ Hvis ministeren i den sammenhæng, hvori dette står, har fået den opfattelse, at jeg vil insinuere, at han personlig dækker, skal vi sige helt på uhæderlig måde, over bagmænd, så må jeg sige, at så synes jeg, ministeren er langt ude. Det har ikke været min hensigt at antyde noget sådant. Jeg mener, det var skrevet ud fra ganske andre hensyn end at ville insinu-